

نگاه

پل عابر پیاده مقابل شاهنامه ۱۸ که مدتی از نصب آن می‌گذشت، سرانجام به همت اداره ترافیک شهرداری منطقه به بهره‌برداری رسید. به گزارش شهر آرامحله، هفته گذشته پل عابر پیاده شاهنامه ۱۸ (محله کلاته برنی) که مدتی بدون پله بود، تکمیل شد. این پل را اداره ترافیک منطقه ۱۲ در راستای افزایش سطح ایمنی و تردد شهروندان به بهره‌برداری رساند.

پنجشنبه | ۷ دی ۱۳۹۶ | شماره ۲۱۹

خاطره بازی

خاطره شنیدنی یکی از ساکنان توس از جانمایی مقبره فردوسی

۲۰۰ قدم از دروازه رزان تا مقبره فردوسی

قاسم ارفع، پیرمردی که در روند بازسازی آرامگاه فردوسی در سال ۱۳۴۳ حضور داشته، خاطره ای درباره جانمایی مقبره فردوسی از بزرگان خود شنیده است. او این خاطره را بر ایمان چنین نقل می‌کند: «یک روز که آق میرزا (شوهر خواهر) ما گوسفندان را به چرا می‌برد، ناگهان ماشین چهار چرخ را می‌بیند که به سمتش می‌آید، او که تازه حال ماشین ندیده بوده، ناخودآگاه پایه فرار می‌گذارد. فردی از داخل ماشین فریاد می‌زند ما با تو کاری نداریم. آق میرزا صدای آدم را که می‌شنود، می‌ایستد تا ماشین به او برسد. آن فرد می‌گوید ما یک نفر را می‌خواهیم که به ما کمک کند و قبر فردوسی را نشانمان دهد. آن‌ها کتابی دستشان بوده است. به کتاب نگاه می‌کنند و می‌پرسند «دروازه رزان» کجاست؟ آق میرزا نشانشان می‌دهد و آن‌ها از دروازه حدود دویست و خرده ای قدم می‌شمارند تا در نهایت به قبر فردوسی می‌رسند. چون آن زمان ماشین نبوده و توس هم راه ماشین رو نداشته است، به آق میرزا می‌گویند ما حدود ۱۵ تا ۲۰ کیلومتر داریم. آق میرزا الاغ‌ها را جور می‌کند و آن‌ها از داخل رودخانه کشف رود، شن بار الاغ می‌کنند و می‌آورند داخل باغ و از آن روز کار ساخت آرامگاه را شروع می‌کنند و آق میرزا ما را هم می‌گذارند سرکارگر.»

سیری در تاریخ ساخت بنای آرامگاه فردوسی

پاییز ۱۳۰۱

جمعی از رجال و دانشمندان درجه اول کشور گرد هم آمدند تا برای تقویت حس ملی گرایی و تجلیل از بزرگان مملکت و حفظ آثار باستانی و بناهای تاریخی، جمعیتی را به نام «انجمن آثار ملی» تأسیس کنند.

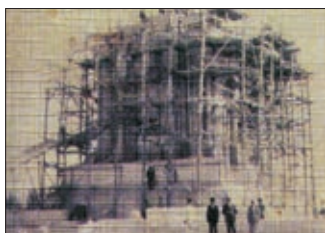
شهریور ۱۳۰۷

طرح استاد طاهرزاده بهزاد به تصویب رسید و عملیات ساخت آرامگاه فردوسی به اجرا درآمد. این طرح پس از مدتی به دلیل کندی در کار متوقف شد.

تیر ۱۳۰۸

پس از توقف ساخت آرامگاه، طرح آندره گدار فرانسوی بر روی سکوی طراحی شده توسط استاد بهزاد اجرا شد. معماری این طرح به عهده اسماعیل روسی بود.

خرداد ۱۳۱۱

شکست سقف هرمی طرح گدار هنگام جاگذاری و گلایه‌های مردمی به دلیل نداشتن سختی طرح با مضامین معماری ایرانی، باعث شد این طرح نیز نیمه تمام رها شده و طراحی دوباره بنای آرامگاه به طاهرزاده بهزاد سپرده شود.

مهر ۱۳۱۲

طرح بهزاد به شکل امروزی آرامگاه به تصویب رسید اما طاهرزاده به دلیل عملی نبودن اجرای طرح بر روی سازه قبلی و اندک زمان باقی مانده تا افتتاح، اجرای طرح را نپذیرفت. سرانجام حسین لرزاده مأمور ساخت بنا بر اساس طرح بهزاد شد.

مهر ۱۳۱۳

آرامگاه فردوسی با حضور رضاشاه و اعضای هیئت موسس انجمن آثار ملی و دانشمندان خارجی و شخصیت‌های ایرانی افتتاح شد.

اسفند ۱۳۴۳

پس از گذشت ۳۰ سال از ساخت بنای اولیه، آرامگاه فردوسی که به دلیل آشنا نبودن بنا و معماران مجری با ریزه کاری‌های کار، در پی‌سازی ساختمان دچار نشست تدریجی شده بود، بازسازی شد.

اردیبهشت ۱۳۴۷

استاد سیحون توانست بعد از چهار سال با انجام تغییرات داخلی در آرامگاه، بدون اینکه شکل ظاهری بنا را تغییر دهد، آرامگاه فردوسی را چنان بازسازی کند که به قول خودش، دیگر از باد و باران گزند نیابد.